LIBRIS

Timpul este continuu — un fir care se întinde de la naștere până la moarte.

Totuși, evenimentele seamănă mai degrabă cu un covor persan — mii de fire frumos colorate țesute în modele și imagini complexe. Orice încercare de a plasa evenimentele în ordine pur cronologică ar fi ca și cum ai trage firele și le-ai așeza cap la cap. Poate ar fi mai simplu, dar ai pierde modelul.

Evenimentele din această carte sunt cele mai fidele amintiri ale mele, alese din vâltoarea vieții mele în teritoriile ocupate de Israel și întrețesute așa cum au avut loc — consecutiv și simultan.

Pentru a vă oferi puncte de referință și pentru a lămuri numele și termenii din limba arabă am inclus în anexe

un scurt tabel cronologic, precum și un glosar și o listă de personaje.

Din motive de securitate, am omis în mod intenționat o mare parte din detaliile ce se regăsesc în relatările operațiunilor sensibile efectuate de Shin Bet, Israel Security Agency. Informațiile dezvăluite în această carte nu periclitează nicicum războiul ce se duce la scară mondială împotriva terorismului, război în care Israelul joacă un rol de frunte.

În sfârșit, la fel ca Orientul Mijlociu, *Fiul Hamasului* este o poveste în continuă desfășurare. De aceea vă invit să păstrăm legătura vizitând blogul meu http://www.sonofhamas com, pe care îmi împărtășesc părerile despre evenimentele regionale de ultimă oră. De asemenea, postez informațiile la zi cu privire la ce face Domnul cu cartea mea și în familia mea și unde mă duce în ziua de azi.

M.H.Y.

LIBRIS

PREFAȚĂ

LIBRIS

23

De mai bine de cinci decenii pacea din Orientul Mijlociu este Sfântul Graal al diplomaților, prim-miniștrilor și președinților. Fiecare față nouă de pe scena lumii crede că el sau ea o să fie cel sau cea care va rezolva conflictul arabo-israelian. Și fiecare eșuează la fel de lamentabil și total precum cei de dinainte.

Realitatea este că puțini occidentali s-au apropiat de înțelegerea complexităților Orientului Mijlociu și ale poporului său. Însă, grație unui aspect absolut unic, eu am făcut-o. Vedeți dumneavoastră, eu sunt fiu al acelei regiuni și al acelui conflict. Sunt un copil al islamului și fiul unui om acuzat de terorism. Sunt și un adept al lui Iisus.

Înainte de vârsta de douăzeci și unu de ani am văzut lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le vadă vreodată: sărăcie

cumplită, abuz de putere, tortură și moarte. Am fost martor la tranzacțiile din culise ale liderilor de vârf din Orientul Mijlociu, care țin capul de afiș în întreaga lume. M-am bucurat de încredere la cele mai înalte niveluri ale Hamasului și am participat la așa-zisa intifadă. Am fost ținut captiv în măruntaiele celei mai temute închisori din Israel. Și, după cum veți vedea, am luat decizii care au făcut din mine un trădător în ochii poporului pe care îl iubesc.

Călătoria mea de necrezut m-a dus prin locuri tainice și mi-a permis accesul la secrete extraordinare. În paginile acestei cărți dezvălui, în sfârșit, unele dintre acele secrete îndelung ascunse, dând la iveală evenimente și procese care până în acest moment au fost cunoscute numai de o mână de indivizi din umbră.

Probabil că dezvăluirea acestor adevăruri va provoca unde de șoc în anumite părți ale Orientului Mijlociu, dar sper că va aduce și alinare și tihnă familiilor multelor victime ale acestui interminabil conflict.

Azi, când mă mișc printre americani, constat că mulți dintre ei au o mulțime de întrebări despre conflictul arabo-israelian, dar foarte puține răspunsuri și chiar și mai puține informații corecte. Aud întrebări precum:

- „De ce nu se pot înțelege oamenii în Orientul Mijlociu?“
- „Cine are dreptate — israelienii sau palestinienii?“
- „Al cui e de fapt ținutul? De ce nu se mută palestinienii în alte țări arabe?“
- „De ce nu restituie Israelul pământul pe care l-a cucerit în Războiul de Șase Zile din 1967?“
- „De ce atâția palestinieni mai trăiesc încă în tabere de refugiați? De ce nu au propriul lor stat?“
- „De ce urăsc atât de mult palestinienii Israelul?“
- „Cum se poate apăra Israelul de atentatorii cu bombe sinucigași și de frecventele atacuri cu rachete?“

Toate aceste întrebări sunt bune. Însă niciuna nu atinge adevăratul subiect, esența problemei. Conflictul actual își are rădăcinile în animozitatea dintre Sarah și Hagar, descrisă în prima carte a Bibliei. Totuși, pentru a înțelege realitățile politice și culturale, nu e nevoie să priviți mult mai în urmă de perioada de după Primul Război Mondial.

Când s-a sfârșit războiul, teritoriile palestiniene, patria de secole a poporului palestinian, au căzut în administrarea Marii Britanii. Iar guvernul britanic a avut o idee neobișnuită pentru această zonă, care este stipulată în Declarația de la Balfour din 1917: „Guvernul Maiestății Sale privește favorabil întemeierea în Palestina a unui stat național pentru poporul evreu".

Încurajați de guvernul britanic, sute de mii de imigranți evrei, în majoritate din Europa de Est, au năvălit în teritoriile palestiniene. Ciocnirile dintre arabi și evrei au fost inevitabile.

Israelul a devenit stat în 1948. Totuși, teritoriile palestiniene au rămas exact cum erau — teritorii nesuverane. Fără o constituție care să mențină o oarecare aparență de ordine, legea religioasă devine cea mai înaltă autoritate. Iar atunci când fiecare este liber să interpreteze și să aplice legea așa cum consideră el de cuviință, rezultă haosul. Pentru lumea din afară, conflictul din Orientul Mijlociu este doar o luptă pentru o mică fâșie de pământ. Însă adevărata problemă este că nimeni nu a înțeles încă adevărata problemă. Și, drept urmare, negociatori de la Camp David până la Oslo continuă cu convingere să aplice atele brațelor și picioarelor unui pacient cardiac.

Vă rog să înțelegeți că nu am scris această carte fiindcă mă cred mai isteț sau mai înțelept decât marii gânditori ai epocii. Nu sunt. Dar cred că Dumnezeu mi-a oferit o perspectivă unică plasându-mă pe multiplele laturi ale unui conflict aparent insolubil. Viața mea a fost împărțită asemenea bucă-

țelelor gata să se prăbușească ale proprietății imobiliare de la Mediterana, cunoscută de unii ca Israel, de alții ca Palestina și de alții drept teritoriile ocupate.

Scopul meu în paginile care urmează este să consemnez cu exactitate anumite evenimente esențiale, să dezvălui unele secrete și, dacă totul merge bine, să vă las speranța că imposibilul se poate realiza.

LIBRIS

CAPITOLUL 1

CAPTURAT

29

1996

Am cotit cu micul meu Subaru alb pe unul dintre drumurile înguste care duc la principala autostradă din afara localității Ramallah din Cisiordania. Apăsând ușor pe frână, m-am apropiat încet de unul dintre nenumăratele puncte de control presărate pe drumurile care duc și vin de la Ierusalim.

— Oprește motorul! Oprește mașina! a strigat cineva într-o arabă stricată.

Fără avertizare, șase soldați israelieni au sărit din tufe și mi-au blocat mașina, fiecare ținând în mâini o mitralieră și fiecare mitralieră ațintită direct spre capul meu.

Panica mi s-a ridicat în gât. Am oprit mașina și am aruncat cheile pe geamul deschis.

— Coboară! Coboară!

Fără să piardă timpul, unul dintre soldați a smucit portiera, deschizând-o, și m-a azvârlit pe drumul plin de praf. Abia am avut timp să-mi acopăr capul înainte să înceapă bătaia. Dar chiar când încercam să-mi feresc fața, cizmele grele ale soldaților au găsit repede alte ținte: coaste, rinichi, spate, gât, craniu.

Doi soldați m-au tras în picioare și m-au târât spre punctul de control, unde am fost forțat să îngenunchez după o baricadă de ciment. Mâinile mi-au fost legate la spate cu o brățară zimțată de plastic cu muchii ascuțite închisă mult prea strâns. Cineva m-a legat la ochi și m-a împins în partea din spate a unui jeep, pe podea. Cuprins și de frică și de mânie, m-am întrebat unde mă duceau și cât aveam să lipsesc. Aveam doar optsprezece ani și mai erau doar câteva săptămâni până la examenele de absolvire a liceului. Ce avea să se întâmple cu mine?

După un drum destul de scurt, jeepul s-a oprit. Un soldat m-a tras din spate și mi-a scos legătura de la ochi. Mijindu-mi ochii în lumina puternică, mi-am dat seama că eram la Ofer Army Base. Bază israeliană de apărare, Ofer era una dintre cele mai mari și mai sigure amenajări militare din Cisiordania.

În timp ce ne îndreptam spre clădirea principală, am trecut pe lângă mai multe tancuri blindate care erau acoperite cu prelate din pânză de cort. Uriașele movile îmi stârniseră curiozitatea ori de câte ori le văzusem din afara porților. Semănau cu niște bolovani uriași, supradimensionați.

Odată ajunși în clădire, am fost întâmpinați de un doctor care m-a „inspectat“ repede, pare-se pentru a se asigura că eram apt să rezist la interogatoriu. Trebuie să fi trecut testul,

pentru că, în câteva minute, am fost iar legat la ochi, mi s-au pus cătușe și am fost împins din nou în jeep.

În timp ce încercam să-mi răsucesc corpul astfel încât să intre în micul spațiu rezervat de obicei picioarelor, un soldat vânjos și-a pus cizma direct pe șoldul meu și mi-a înfipt în piept gura carabinei lui M16. Duhoarea fierbinte a gazelor de eșapament îmbiba podeaua vehiculului și mă sufoca. Ori de câte ori încercam să îmi schimb poziția chinuită, soldatul împingea și mai adânc țeava armei în pieptul meu.

Pe neașteptate, o durere sfâșietoare mi-a săgetat corpul și mi-a făcut degetele de la picioare să se strângă. Era de parcă mi-ar fi explodat în țeastă o rachetă. Forța izbiturii venise de pe scaunul din față și mi-am dat seama că unul dintre soldați folosise patul carabinei lui pentru a mă lovi în cap. Oricum, până să apuc să mă apăr, m-a lovit iar, de data asta mai tare și în ochi. Am încercat să mă feresc, însă soldatul care mă folosea drept taburet pentru sprijinirea piciorului m-a tras în sus.

— Să nu te miști, că te împușc! a răcnit el.

Dar nu aveam încotro. De fiecare dată când tovarășul lui mă lovea, impactul mă făcea să mă dau involuntar înapoi.

Sub legătura aspră, ochii începeau să mi se umfle și îmi simțeam fața amorțită. Sângele nu-mi mai circula prin picioare. Respiram prin icnete superficiale. Nu mai simțisem niciodată o astfel de durere. Dar mai rea decât durerea fizică era groaza că eram la mila a ceva neîndurător, a ceva crud și inuman. Mintea mi se învârtea în timp ce mă chinuiam să înțeleg motivele celor care mă torturau. Înțelegeam lupta și omorul din ură, furie, răzbunare sau chiar necesitate. Dar eu nu le făcusem nimic acestor soldați. Nu mă opusesem. Făcusem tot ce mi se spusese să fac. Nu reprezentam o amenințare pentru ei. Aveam mâinile legate, eram legat la ochi și neînarmat. Ce aveau în ei acești oameni de le producea atâta

plăcere să îmi facă rău? Până și cel mai josnic animal ucide cu un motiv, nu doar de distracție.

M-am gândit cum avea să se simtă mama când va afla că fusesem arestat. Tata fiind deja într-o închisoare israeliană, eu eram bărbatul din familie. Aveam să fiu ținut și eu, ca el, luni și ani întregi în închisoare? Dacă da, cum avea să se descurce mama și fără mine? Începeam să înțeleg cum se simțea tata — îngrijorat pentru familia lui și îndurerat de faptul că ne făceam griji pentru el. Lacrimile mi-au țâșnit din ochi când mi-am închipuit fața mamei.

M-am întrebat și dacă toți anii mei de liceu erau pe cale să fie pierduți. Dacă într-adevăr mă îndreptam spre o închisoare israeliană, aveam să ratez ultimele examene din luna care urma. Un torent de întrebări și strigăte îmi gonea prin minte chiar în timp ce loviturile continuau să cadă: *De ce îmi faceți asta? Ce am făcut? Nu sunt terorist! Sunt doar un puști. De ce mă bateți așa?*

Sunt destul de sigur că am leșinat de mai multe ori, dar de fiecare dată când mi-am venit în fire, soldații erau tot acolo, lovindu-mă. Nu aveam cum să evit loviturile. Singurul lucru pe care îl puteam face era să țip. Am simțit bila urcându-mi în gât și m-am înecat, vomitând și murdărindu-mă tot.

Am simțit o mare tristețe înainte de a-mi pierde cunoștința. Era acesta sfârșitul? Aveam să mor înainte ca viața mea să fi început măcar cu adevărat?